

## “Времето – рушител”

Публикувано от **Simonsita** на **02.02.2010, 18.51**

### “Времето – рушител” (есе)

Протягам ръка...бавно и нежно дланта ми обхваща прашната брава на врата, зад която се крие много!Плахо, лека-полека я натискам, изведнъж от дълбоката тишина се чу: “щрак!”. Този шум породил в мен чувство на страх и невероятното желание на избягам. Подскочих от уплаха! Вратата бе отворена...стоя на прага, не смееща да престъпя напред, ала нещо силно ме призовава. Страх ме е! В момента, в който направих крачка напред аз бях вътре...плахо затворих вратата, беше ме страх – ами ако не мога да изляза?! А сега на къде?! Толкова пътища бели само пътят от тук е чер. Нищо не чувствам, само знам, че не усещам крайниците си, все едно духа ми бе напуснал тялото ми от страх. Призовавам за помощ здравия си разум, но той е зает да разсейва несигурността, която ме притиска – сама съм! Не смея да се обърна лице в лице с действителността. Объркана съм, не зная какво да правя! В момента само имам нужда от съвет дали да продължа напред и да позволя на съдбата да види преbledнялото ми от смут лице или да се върна отново към действителността – старият ми скучен живот, в който не присъстват такива проблеми, всичко се редува в един безкраен кръговрат – да скучно, но сигурно! Сега за пръв път в краткия ми житейски живот съм изправена пред така неразрешима дилема.

Изведнъж от нищото съзнанието ми изкрещя: “Остани!” – това бе заповед, защото в такъв момент на несигурност и страх разумно би било да послушаш вътрешния си глас, понякога интуицията помага. Но тук присъства един елемент “поякога”, който ме притеснява. Веднага си задавам въпроса “ами ако сега ме предаде?”. А защо трябва да рискувам, това ли е единствения начин да избягам от самотата, която ме подтиска?

В момента съм на прага на двете крайности, тласкана като топче пинг - понг аз преминавам от едната страна на вратата, където се крие монотонния живот, а от другата където съм аз сега – неизвестността, а именно това е нещото, което повдига адреналина ми и прави този кратък момент от живота ми различен. Правя кратка характеристика на двете ценности ... опитвам се да определя техните плюсове и минуси, за да отсея верния път, но черното було от излишна тревога е закрило хоризонта и не мога да прогледна!

Това бе стая забравила аромата на парфюма ми, а стени не помнещи гласа ми – нелепо е нали? Тази мисъл още повече ме обърква ...стоя като скована. Тялото ми не издава признаци на жива плът. Въпрос след въпрос се редува в мислите и съзнанието ми ... и не мога да смогна да отговоря. Това, което се случва с мен в момента едва ли има логично обяснение, защото това все пак е само една стая!

Сега само остава да се обърна към съдбата, която зловещо ме призовава. Поемам дълбоко въздух, за да събера енергия в сетивата си, глътка кураж, стискам силно юмруци – единствената ми защита в момента ... и се обръщам рязко с гордо вдигната глава. Все едно някой ме чака там насреща, а аз правя всичко възможно да го заблудя, че съм силна, а не се замислям, че страха и безверието обладават мислите и чувствата ми и всичко това е изобразено във влажните ми очи, готови да ме предадат при най-малкия странен шум.

Изведнъж от гробната тишина, тъкмо мислейки си, че всичко е наред прелетя бял гълъб от перваза, който разцепи зловещата тишина. Сякаш бе изпратен нарочно да ме дразни с неограничената си свобода под крилете и да ми напомни каква свежест блика вън. Шумът, който породил дразнителят ме накара да подскоча от уплаха и да задейства защитните си реакции като пристъпя крачка назад. Явно птицата бе усетила напрежението в стаята и реши да избяга – ето, че отново съм сама насаме със тишината. Бързам да се успокоя с мисълта, че това е една птица и няма място за тревога, като избягвам факта, че в момента тя е може би по-силна от мен самата.

Докосвайки се до всеки един предмет от тази стая той ми навява спомени ... красиви спомени – именно това ме натъжава. Ставам нервна, непознати чувства обладават мислите и чувствата ми. Атмосферата ме задушава! Опитвам се да бъда смела, като преодолеем страха си – правя го като не се заслушвам в тишината, която ме натъжава. Непрекъснато в съзнанието ми се повтарят синонимите: “тишина”, “самота”, “тъга” едва сега си давам сметка колко ми е тежко на душата ...

Лягам на леглото, на което преди години съм спала ... затварям очи и пред съзнанието ми като на филмова лента изплуват ярки спомени, казвам си: “все едно беше вчера!” Невероятно – колко могъщо е времето, способно да заличи миговете на радост и щастие – непроситимо е! Чувствам се нелепо, не зная какво ми е на сърцето, смесени чувства се преплитат в него. Питам се: “нормално ли е една стая да повлияе така на психиката ми?”. Навярно спомените са по-силни от моята духовна сила.

Лежа на леглото ... със затворени очи – не искам да ги отварям, така ми е добре! Искам да се посветя изцяло на този вълшебен миг, защото в момента тишината ме прави истински жива и щастлива. Ето, че две почти незабележими сълзи се стекоха по бузата ми и попиха в пухкавата розова възглавница. Това бяха сълзи не от мъка, а от щастие и радост, защото разбрах и осъзнах, че не съм сама, а с най-красивата компания, която времето никога няма да може да отнеме – споменът. И знам, че винаги, когато влизам в тази стая аз ще си спомням както за този миг, така и за всички прекарани тук! Ще си спомням как всяка сутрин кучето на двора ме събуждаше с пискливото си гласче, след като види ранобудния ми дядо да му носи хляб. Ще помня вечната физиономия, сълзите от щастие, искрената прегръдка, знак на вечна любов, грижите и вниманието с което ме обсипва баба като ме види на прага и това се повтаря всеки път ... като за последно. Ще помня задимените кафенета, в които съм прекарвала толкова много време с приятели на маса ... споделяйки радост и невероятна близост. Те са хората, които ме крепяха!

Улицата на която живея е толкова тиха, а когато бях малка кипеше от живот. Но хората някак си започнаха да “изчезват”. И тук стана тъжно. Може би и аз скоро ще си тръгна, но никога няма да забравя тази улица, къщата, стаята в която живея, защото те ме научиха да се справям когато съдбата ме изправи на кръстопът. Ето, че след всичко това една прекрасна усмивка се появи на лицето ми и спокойствие се възцари в душата ми, тава означава, че съм преодоляла страха и съм силна! Вече се чувствам истински жива, без капка притеснение, нова пролет – ново начало. Сякаш тия две сълзи заличиха буцата от тревога, която бе застанала на сърцето ми.

Отварям прозореца ... пролетното слънце нежно погали лицето ми, все едно се опитва да премахне следите от сълзите. Поех дълбоко въздух от чистия пролетен ветрец, който развя косите ми – това бе ново начало за мен – преродих се! Едва сега разбрах и осъзнах, че както казва баща ми: “животът е шарен, а не черно – бял” и, че след всяко зло идва добро. Именно това дава смисъл на живота ми – пътят на пред, който ние сами си чертаем.

Стягайки багажа си, аз си мисля “Боже колко съм щастлива!” не мога да скрият щастието, усмивката ми ме издава. Времето на вълн и състоянието на душата ми са балансирани и на двете места царува невероятна свежест и това се изразява в излъчването ми ... действията ми ... Няма как да не се забележи промяната! На излизане от стаята се завърна моят приятел – белия гълъб, носещ ми послание – да вярвам в доброто. Той бе дошъл да ме изпрати и да ме покани отново, но този път както си отивам – с усмивка!

Симона Николова

---

Времето рушител  
Powered by  
Bukvar.bg

Image not found

© 2010-2024